

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/21/2020
Identifikačné číslo spisu:	3717208549
Dátum vydania rozhodnutia:	27.05.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:3717208549.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky spore žalobcu X.. X. A., bývajúceho v H. R., X. XXX/XX, zastúpeného Mgr. Jozefom Gáplovským, advokátom so sídlom v Dubnici nad Váhom, Centrum II 88, proti žalovanému D. Š., bývajúcemu v H. R., zastúpenému JUDr. Darinou Kučerovou, advokátkou so sídlom v Považskej Bystrici, Železničná 90/12, o ochranu osobnosti a náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 5 C 31/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 18. júla 2019 sp. zn. 27 Co 176/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 5. marca 2018 č. k. 5 C 31/2017 - 82 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 1.040,- eur titulom nemajetkovej ujmy a náhrady škody. Vykonaným dokazovaním zistil, že medzi stranami sporu došlo 21. októbra 2015 v súvislosti so zasadnutím obecného zastupiteľstva obce Lednické Rovne k verbálnemu i fyzickému incidentu, v súvislosti s ktorým boli strany sporu priestupkovo riešené, pričom proti žalobcovi bolo priestupkové konanie zastavené a žalovaný bol uznaný vinným z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu a bola mu uložená sankcia. Uviedol, že žalobcovi sa v konaní nepodarilo preukázať, akým konkrétnym konaním žalovaného a akým spôsobom bolo zasiahnuté do osobnostných práv žalobcu a tiež akú následnú reakciu mal vyvolať žalobcom tvrdený zásah do jeho rodinného, pracovného či iného prostredia. Poukázal na skutočnosť, že pokiaľ žalobca považoval údaje zverejnené v denníku Nový čas za nepravdivé, v tomto smere absentuje pasívna legitimácia žalovaného v konaní, ktorá prislúcha vydavateľovi predmetného denníka a preto sú irelevantné aj čestné prehlásenia svedkov, ktoré súdu predložil žalobca, nakoľko sa týkajú informácií práve z uvedeného článku v Novom čase. Rovnako tak oprávnenosť nároku žalobcu nepreukazujú ani lekárske správy, z ktorých je zrejmé, že došlo k ublíženiu na zdraví, avšak nesvedčia o zásahu do osobnostných práv žalobcu. Bol názoru, že zásah do osobnostných práv žalobcu nepreukazuje ani komunikácia medzi občanmi na stránke www.facebook.com, ktorá nepreukazuje, že by žalovaný šíril

nepravdivé informácie, či inak poškodzoval žalobcu, nakoľko jej obsahom je len diskusia rôznych ľudí k predmetnému incidentu. Uzavrel, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal také konanie žalovaného, ktoré by bolo spôsobilé zasiahnuť do jeho osobnostných práv a žalobu v časti náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1.000,- eur zamietol. Rovnako zamietol žalobu aj v časti náhrady škody za zničenú košeľu vo výške 40,- eur, keďže žalobca v tomto smere neprodukoval žiadne dôkazy, ktoré by preukázali základné podmienky pre vznik takejto škody. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“).

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 18. júla 2019 sp. zn. 27 Co 176/2018 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o veci samej podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil; vo výroku o trovách konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Na rozdiel od názoru súdu prvej inštancie bol odvolací súd názoru, že žalovaný bol pôvodcom zásahu, ktorý bol neoprávnený a spôsobilý privodiť ujmu a je teda pasívne vecne legitimovaný v tomto spore, avšak neboli splnené podmienky pre priznanie peňažnej satisfakcie, nakoľko sa ako postačujúca satisfakcia javí morálna satisfakcia vzhľadom na povahu, intenzitu, opakovanie, trvanie a šírku okruhu pôsobenia nepriaznivého následku. Zdôraznil, že žalobca nepreukázal, že by v dôsledku zásahu nastal nepriaznivý následok spočívajúci v značnom znížení jeho vážnosti v rodine, v bydlisku, na pracovisku, v jeho politickom, či inom verejnom živote. Prihliadol tiež na skutočnosť, že žalobca predmetný prostriedok ochrany svojich osobnostných práv uplatnil na súde po viac ako roku po právoplatnom skončení priestupkového konania a viac ako dva roky od udalosti. Pokiaľ ide o nárok na náhradu škody odvolací súd uviedol, že žalobca neoznačil a ani nepredložil žiaden dôkaz o poškodení košeľe, o tom, že ju mal oblečenú práve v okamihu incidentu, že ju poškodil žalovaný a že jej hodnota bola práve 40,- eur a preto súd prvej inštancie správne žalobu v tejto časti zamietol. V časti trov konania rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil z dôvodu, že súd prvej inštancie sa pri svojom rozhodovaní o náhrade trov konania nezaoberal existenciou dôvodov umožňujúcich mu uplatnenie tzv. moderačného práva, z dôvodu vytvorenia procesného priestoru stranám sporu na vyjadrenie svojho stanoviska k novej aplikácii ustanovenia § 257 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Uviedol, že žalovaný svoje klamstvá otvorene tlmočil zástupcom médií, na čo nemal vecný dôvod, aby ho osočoval v tlači a na internete, pričom v denníku N bola zverejnená priamo citácia žalovaného. Podľa názoru dovolateľa skutočnosť, že denník Nový čas zverejnil jeho stanovisko žiadnym spôsobom nezmenšuje hrubý zásah žalovaného do jeho práv. Ďalej uviedol, že na krajskom súde v Trenčíne pôsobí ako sudkyňa nevesta žalovaného a z tohto dôvodu sudcovia tohto krajského súdu nemali vo veci rozhodovať, ale vec mal prejednať a rozhodnúť iný odvolací súd. V časti žaloby o náhradu škody vo výške 40,- eur uviedol, že túto škodu nikto nerozporoval a rovnako nikto nerozporoval ani výšku tejto škody. Z týchto dôvodov navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako i rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok (nie „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 18/2018, 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Posúdenie, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 18/2018, 3 Cdo 42/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 8 Cdo 99/2017). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

9. V danom prípade žalobca vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Aj vo vzťahu k § 420 písm. f/ C.s.p. (tak, ako v prípade ďalších väd zmätočnosti uvedených v § 420 C.s.p.) platí, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil namietanej vady zmätočnosti; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (2 Cdo 8/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 73/2017).

11. Ustanovenie § 428 C.s.p. ukladá dovolateľovi popri všeobecných náležitostiach podania uviesť v dovolaní, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). V zmysle § 431 ods. 1 C.s.p. môže dovolateľ dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Podľa § 431 ods. 2 C.s.p. musí dovolací dôvod vymedziť uvedením (vysvetlením), v čom podľa jeho názoru spočíva táto vada.

12. S prihliadnutím na podstatu záveru odvolacieho súdu, na ktorom založil svoje rozhodnutie, by vyššie uvedeným ustanoveniam C.s.p. zodpovedalo dovolanie, v ktorom by dovolateľ uviedol, v čom konkrétne mu procesný postup súdu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Dovolací súd posudzoval podané dovolanie podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 C.s.p.).

14. Žalobca v prvej časti dovolania spochybnil vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu a opätovne zdôraznil, že konaním žalovaného došlo k hrubému zásahu do jeho osobnostných práv. Táto časť dovolania sa netýka procesného postupu súdu, ale právneho posúdenia veci. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá však procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. (R 24/2017).

15. Dovolateľ v dovolaní zdôrazňuje, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd uvádza, že žalobca mal v dovolaní konkretizovať, v čom (v akom procesne

nesprávnom postupe súdu) sa ním tvrdená skutočnosť procesne prejavila, to znamená, ktoré ustanovenie zákona odvolací súd porušil a čím mu znemožnil realizáciu jeho procesných oprávnení do tej miery, že došlo až k zásahu do jeho práva na spravodlivý súdny proces. Takéto odôvodnenie (vysvetlenie) ale v dovolaní žalobcu absentuje.

16. Posudzujúc dovolanie podľa obsahu je dovolateľ presvedčený, že jeho mimoriadny opravný prostriedok je prípustný aj podľa § 420 písm. e/ C.s.p., nakoľko na odvolacom súde pôsobí ako sudkyňa nevesta žalovaného a z tohto dôvodu mal vec prejednať a rozhodnúť iný odvolací súd.

17. Podľa § 420 písm. e/ C.s.p., je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

18. Pri posudzovaní opodstatnenosti tejto námietky vychádzal najvyšší súd z ustálenej súdnej praxe, v zmysle ktorej neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. e/ C.s.p. posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval (viď R 59/1997).

19. V zmysle § 49 ods. 1 C. s. p. je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezáujatosti.

20. Účelom citovaného ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednaniu sporu, k nezaujatému prístupu k stranám, ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní; zámerom je tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania.

21. Cieľu sledovanému uvedeným ustanovením zodpovedá aj právna úprava skutočnosti, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Je ňou existencia určitého právne významného vzťahu sudcu, a to: a/ k sporu, v rámci ktorého by mal sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia sporu alebo konania, b/ k stranám sporu, ktorý by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim, c/ k zástupcom strán sporu, ktorý by bol založený na pomere vykazujúcom znaky vzťahu uvedeného pod b/, alebo d/ k osobám zúčastneným na konaní (viď obdobne b/ a c/).

22. Relevantný je iba taký vzťah, ktorý by (vzhľadom na jeho charakteristické znaky) pri všetkej možnej snahe sudcu o správnosť konania a rozhodovania ovplyvnil jeho objektívny pohľad na spor a v konečnom dôsledku by mohol viesť k vydaniu nezákonného rozhodnutia.

23. Vzhľadom na to, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 49 až § 58 C.s.p. predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), možno sudcu vylúčiť z prejednávania a rozhodovania sporu iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezaujato a spravodlivo.

24. Pri posudzovaní dôvodov namietanej nezaujatosti treba mať na zreteli nielen právnu úpravu danú ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ale tiež judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) a napokon aj závery, ku ktorým dospela doterajšia rozhodovacia prax najvyššieho súdu, či už ako súdu dovolacieho alebo súdu nadriadeného, o vylúčenie sudcu ktorého ide.

25. ESLP pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (pozri napríklad Piersack proti Belgicku).

26. Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k stranám sporu, prípadne k ich zástupcom. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti dovtedy, kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra EŠLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (pozri napríklad Hauschildt proti Dánsku). Rozhodujúci nie je subjektívny aspekt, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Uplatňuje sa tu tzv. teória zdania nezaujatosti (viď tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná). Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (Delcourt proti Belgicku). Pri uplatnení teórie zdania však nemenej dôležité je, či charakter vzťahu sudcu k veci, k stranám konania alebo k ich zástupcom sám osebe je spôsobilý vzbudiť pochybnosti o tom, že sudca dotknutý niektorým takýmto vzťahom vec skutočne prejedná a rozhodne nestranné. Platí tu potom, že procesu skúmania a aj prípadného preukazovania podlieha len existencia zákonom predpokladaného vzťahu sudcu a nie aj existencia jeho zaujatosti či nezaujatosti (ktorú ako vnútorný psychický pomer sudcu k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní by bolo preukazovať ťažké, ak nie i nemožné).

27. Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanému sporu, stranám, ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o (ne)zaujatosti zákonného sudcu je, či obava strany sporu je objektívne oprávnená. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno ale chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje z prejednávania a rozhodovania vecí. Objektívna nestrannosť sa naproti tomu neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Sudca môže subjektívne rozhodovať absolútne nestranné, ale napriek tomu jeho nestrannosť môže byť vystavená oprávneným pochybnostiam so zreteľom na jeho štatút, či funkcie, ktoré vo veci vykonával. Práve tu sa uplatňuje tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť v očiach strán.

28. Otázka nestrannosti sudcu teda nikdy nemôže byť postavená naisto; nie je možné vychádzať len zo subjektívnych pochybností osôb zúčastnených na spore, ale aj z právneho rozboru skutočností, ktoré k týmto pochybnostiam vedú (porovnaj napr. II. ÚS 105/01, Ústavný súd ČR: Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu. C. H. Beck, Praha 2002, sv. č. 23, nálež 98, str. 11).

29. O kvalifikovaný pomer sudcu k stranám sporu (ich zástupcom) ide najmä vtedy, ak by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim. Pomer sudcu k veci je daný aj vtedy, ak sudca má svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia sporu a rozhodnutia vo veci. Môže ísť o prípady, ak je sudca priamo zainteresovaný na výsledku sporu (napr. je stranou sporu), prípadne má na tomto výsledku nepriamy záujem (napr. ako intervenient).

30. Existencia takejto okolnosti nebola v danej veci zistená u namietaných sudkýň Krajského súdu Trenčín JUDr. Ľubici Bajzovej, JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej. Namietané sudkyne sa k námietke ich zaujatosti vyjadrili tak, že s Mgr. Šlesárovou majú kolegiálny vzťah, avšak vzhľadom na rozdielnu pridelenú agendu odvolacieho súdu sa na pracovisku vídajú minimálne a stretávajú sa len na spoločných pracovných poradách. Zdôraznili, že Mgr. Šlesárová a ani nikto iný ich k sporu nekontaktoval a ani neoslovil. Z preskúmaného spisu nevyplývajú žiadne také skutočnosti, ktoré by preukazovali opak a spochybňovali správnosť ich vyjadrenia. Dovolací súd preto dospel k záveru, že v ich prípade nie sú dané zákonné dôvody, ktoré by ich vylučovali z prejednávania a rozhodovania daného sporu. Základom pre vylúčenie sudcu môžu totiž byť len objektívne existujúce zákonné dôvody, nie však púha subjektívna domnienka o možnej neobjektívnosti sudcu, ktorú namietajúca strana sporu nevie ničím konkretizovať a ktorú si vytvorila na základe nepreukázaných, ničím nedoložených a v podstate nekonkrétnych tvrdení strany z opačnej procesnej strany. Na tvrdenia takéhoto charakteru nemôže byť v konaní o námietke zaujatosti sudcu prihliadnuté.

31. Majúc na zreteli vyššie uvedené, dovolací súd dospel k záveru, že konanie súdov nemá vadu podľa § 420 písm. e/ C.s.p., ktorá by zakladala prípustnosť dovolania žalobcu.

32. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu je procesne neprípustné; vzhľadom na to jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p.

33. Žalobca bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

34. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0, v časti trov konania 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.